

svět katolickýma očima MONITOR

publicistický čtrnáctideník

ročník XV, číslo 6

25. 3. 2018 / neprodejné

Z OBSAHU	Dejme se Bohem beze zbytku milovat. Promluva papeže Františka	04
	Papež Pius XII. – hrdina protinacistického odboje (2. část)	05
	Rozhovor s nigerijským kardinálem Johnem Onaiyekanem	07
	Rozhovor s Rodem Dreherem, autorem knihy „Benediktova cesta“	10

TRADICE OTCŮ

Z kázání svatého biskupa Augustina (354–430)

Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh. Toto Boží Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi! Kristus by totiž nebyl mohl za nás zemřít, kdyby od nás nepřijal smrtelné tělo. Tak mohl nesmrtelný zemřít, tak chtěl dát smrtelníkům život: než nám dá účast na svém bohatství, stal se napřed účastným naší chudoby. Neboť my jsme v sobě neměli zdroj života, on v sobě neměl smrt.

Vzájemným sdílením tak s námi Kristus uskutečnil podivuhodnou výměnu: on si od nás vzal, co mu přineslo smrt, my od něho budeme mít život.

Nejenže se tedy nemáme stydět za smrt našeho Pána a Boha, naopak, musíme na ni složit všechnu svou naději a být na ni nejvyšší hrdí. Jestliže v nás Pán našel smrt a přijal ji od nás, dal nám také spolehlivou záruku, že nám v sobě dá život, který sami ze sebe mít nemůžeme.

Vždyť nás tak miloval, že ač sám bez hříchu, podstoupil za nás hříšníky, co jsme si za své hříchy zasloužili; jak by nám nedal, co náleží spravedlnosti, jestliže ospravedlňuje? Jak by nám ten, jehož sliby jsou naprosto spolehlivé, nedal jednou odměnu svatých, když na sebe – ač v něm nebylo nepravosti – vzal tresty hříšníků?

Bez bázně tedy, bratři, vyznávejme, ba přímo hlásejme, že Kristus byl ukřižován za nás. Mluvme o tom ne se strachem, ale s radostí, ne se studem, ale s chloubou.

Apoštol Pavel poznal, čím je třeba se chlubit, a doporučil nám to. Neřekl, že se máme chlubit Kristovými mocnými skutky, ale řekl: *At' je daleko ode mě, abych se chlubil něčím jiným než křížem našeho Pána Ježíše Krista.*

Foto: Albert Sova

Data, která nutí k zamyšlení

Sto let od konce první světové války a vzniku naší moderní samostatnosti, 25 let od rozdělení Československa a vzniku České a Slovenské republiky jsou data, která nutí k zamyšlení. Když přehlédneme naše dějiny za uplynulých sto let, můžeme sledovat, jak obtížné je znovu a znovu bojovat za svobodu a jak snadné je ztratit ji. Vždy stálo mnoho životů a utrpení znovu ji získat. Roky 38, 48, 68 jsou varovné. Jen v roce 89, což budeme slavit napřesrok, nám spadla svoboda takřka z nebe do klína. Oběti pro ni přinesené byly tou dobou skoro zapomenuty, ale seznamy popravených a umučených jsou vyryty do kovu či vytesány do kamene na památnících před věznicemi a jinde a jsou dlouhé. Nicméně, sametová revoluce proběhla bez krveprolití.

Pětadvacáté narozeniny České republiky – v pětadvaceti je člověk opravdu dospělý, může mít akademický titul, mít děti. Měl by být zcela samostatný. Je taková naše republika? Co z ní vyroste? Jsme nad tím rozpačití a jsme zklamaní jako rodiče, kterým se nevyvedlo dítě, z něhož se tak radovali a skládali do něho tolik očekávání.

Přiznejme si, proč to tak dopadlo. Protože chyběla výchova. To my jsme vinni vším, co se nám nelíbí, ale sami to děláme. Je to smutné, ale co s tím? Věřící člověk se v takových chvílích podívá do Bible. Čteme o smlouvě Hospodina s Abrahámem. Abrahám hleděl na noční oblohu a uslyšel Boží hlas. On ho vlastně uviděl. Stal se jeho přítelem. Přátelství,

Dokončení na str. 2

Karl kardinál Lehmann
Foto: Církev.cz, Stephan Dinges (CC BY-NC 2.0)

Zemřel německý kardinál Karl Lehmann

V sobotu 11. března zemřel ve věku 81 let Karl kardinál Lehmann, jeden z nejvýznamnějších představitelů katolické církve v Německu. Lehmann působil 33 let jako biskup v Mohuči a 21 let byl předsedou Německé biskupské konference.

„Se smutkem jsem se dozvěděl o smrti Karla kardinála Lehmana, kterého Pán povolal po vážné nemoci a utrpení. Vyjadřuji upřímnou soustrast všem věřícím z mohučské diecéze a chci vás ujistit o svých modlitbách. Kardinál Lehmann pomáhal utvářet život Církve a společnosti a vždy měl otevřené srdce k otázkám a výzvám doby,“ uvedl ve svém kondolenčním telegramu papež František.

Lehmann v minulém roce utrpěl záchvat mrtvice, na jehož následky nyní zemřel. Kvůli špatnému zdraví požádal už v roce 2016 papeže Františka o zproštění funkce biskupa, čemuž papež vyhověl. Na jeho rozlučkovou bohoslužbu do mohučského dómu přišlo na 1200 věřících.

Předseda Německé biskupské konference Reinhard kardinál Marx řekl, že „se Církev v Německu s pokorou uklání před osobností, která ovlivnila katolickou církev po celém světě“. Soustrast nad smrtí kardinála Lehmana vyjádřila i kancléřka Merkelová, která o něm mluvila jako o jedné z nejvýraznějších tváří katolické církve v Německu.

Kardinál Lehmann se narodil 16. května 1936 ve městě Sigmaringen na jihozápadě Německa. Působil jako profesor teologie a v roce 1983 byl jmenován biskupem v mohučské diecézi. V roce 2001 ho papež Jan Pavel II. jmenoval kardinálem. Více než 20 let působil jako předseda Německé biskupské konference.

Církev.cz

Dokončení ze str. 1

je-li pravé, je pevným poutem vzájemné pomoci a oddanosti do všech důsledků. Čteme o radosti starce Simeona, když podržel na loktech malého Ježíška. Mé oči uviděly Spasitele. Uviděli a přijali jsme ho my? Podstatné je tu poselství o tom, že jsme Boží děti. Bohužel jsme dost nevychované děti, protože nechráníme rodinný život, nepečujeme o své vlastní děti, uvádíme v posměch matky a především Pannu Marii, která byla hospodyní Svaté rodiny. Ničíme poctivost řemeslné práce, jakou svatý Josef živil Svatou rodinu. Umožňujeme dětem, aby svou rodinu opustily, a dokonce je k tomu vybízíme! Všechny smlouvy, které uzavíráme, jsou pro nás cár papíru. Plnit sliby, to je k smíchu, stát v slově? „No to já myslel jinak, to jsme si nerozuměli...“ Já bych se vůbec nedivil, kdyby nám náš nebeský Otec pořádně nalískal na zadek. Asi bychom se měli začít chovat jinak. Vrátit se ke slušnosti, postarat se o dodržování ústavy a dát do pořádku justici.

*P. Prof. Petr Pítha
<http://kapitulavsv.cz>
redakčně upraveno, kráceno*

Dne 26. března t. r. se P. Prof. Petr Pítha dožívá životního jubilea. K jeho narozeninám mu přejeme Boží požehnání a ochranu Matky Boží. Děkujeme mu za jeho jasná slova, potřebné výzvy i promyšlenou kritiku tam, kde se jí nedostává ve správné míře. Takovou, co probudí lidi ze spánku. Doufejme, že vždycky ještě včas. Děkujeme, důstojný otče.

Redakce RCM

Sandra Sabattini – snoubenka na cestě ke svatosti

Třiadvacetiletá dívka, studentka medicíny, která veškerý volný čas obětovala potřebným, přijímaným italskou Komunitou papeže Jana XXIII. A zároveň mladá žena, která v osobním vztahu s Ježíšem dosahovala závratných výšin a která si již ve dvanácti letech zapsala do duchovního deníku: „Dnes je inflace takzvaně dobrých křesťanů, zatímco svět potřebuje svaté.“ To je stručný portrét Sandry Sabattini, středoitalské laičky, jejíž dekret o heroických ctnostech schválil 8. března papež František. Její beatifikaci navrhl po tragické dopravní nehodě, při níž Sandra před pětácti lety zemřela, zakladatel zmíněné italské komunity, don Oreste Benzi, a to slovy: „Máme už svaté manžele a rodiče, nebylo by pěkné, kdybychom jednou měli také svaté snoubence?“

Narodila se roku 1961 v Riccione. Velmi záhy poznala dona Oresteho a Komunitu papeže Jana XXIII. Již ve čtrnácti letech se jako dobrovolnice začala věnovat potřebným. Její život se odvíjel mezi školními a domácími povinnostmi, službou potřebným a duchovním životem ve stylu „dobrého papeže“. Zapsala se na medicínu a spolu se svým chlapcem Guidem snila o misijní činnosti v Africe. Tento sen i snoubenecký vztah však skončil 29. dubna 1984, když ji cestou na jedno z komunitních setkání přejelo auto. V roce biskupské synody věnované mladým lidem tak mohou mladí lidé nalézt v Sandře Sabattini přímluvkyni a vzor pro svoji životní pouť.

RaVat

Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz nebo na internetových stránkách <http://rcmonitor.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Dále nás najdete na <http://www.facebook.com/ResClaritatisMonitor>. Periodikum je distribuováno zdarma a lze je v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 25 Kč, což za rok činí 600 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Konec iluzí o Evropské unii ve zprávě Observatoria sociální nauky Církve

Evropa skomírající únavou a na hony vzdálená svým původním ideálům. Evropa, která prozřela z iluzí. Zploštělý a zmítaný kontinent, obývaný tekutou a bezbarvou společností bez vůně a zápachu, která se uzpůsobila jedinému, uniformnímu myšlení. Tento veskrze nelítostný obraz našeho světadílu podává devátá zpráva o stavu sociální nauky katolické církve ve světě, kterou v Římě představilo Observatorium sociální nauky Církve kardinála Van Thuâna, působící v severoitalském Terstu.

„Možná se zdá podivné, že celou zprávu věnujeme jedinému z pěti kontinentů, avšak co otřásá Evropou, zajímá celý svět,“ píše předseda Observatoria, terstský arcibiskup Giampaolo Crepaldi v předmluvě k dvoustránkovému svazku a dodává: „Nebojíme se vyslovit nepohodlnou pravdu, že projekt společné Evropy prochází vážnou krizí. Pouze radikální přehodnocení metod a zejména obsahu – za notného přispění Boží prozřetelnosti – bude moci zvrátit situaci, která je pro všechny nebezpečná.“

Jestliže se křesťanství v evropských počátcích neomezilo jenom na utváření kultury, nýbrž vybudovalo její civilizaci, a kříž byl už od středověku evropským pojivem, jeho pozdějším úmyslným zanedbáním vznikl dušný, vykořeněný a skomírající Západ, který je sám sobě příznakem. Z obzorů Evropské unie se vytratilo náboženství, zejména katolické. Evropská unie na sebe vzala podobu centralistického a absolutistického státu, ve kterém největší část moci uchopili funkcionáři a lobbisté.

Evropu ovládla laická ideologie. Evropské soudy praktikují vyhraněný právní pozitivismus a agendu „nových práv“. Dennodenně dochází k zasahování do kompetencí členských států v oblasti etických témat a rodinné politiky. Systematicky se prosazuje relativistická a laická kultura a plánovitě se vypuzuje náboženství z veřejného prostoru a nahrazuje se náboženským indiferentismem.

Zpráva navrhuje jako východisko odlehčenou institucionální formu Evropské unie, hlubší uvědomění vlastní identity a větší respekt k tomu, co evropské dějiny stvořily na svém území a ve svých společnostech. Jak při prezentaci svazku zdůraznil Angelo kard. Bagnasco, předseda Rady evropských biskupských konferencí, „zodpovědní představitelé Evropské unie a politici by měli věnovat pozornost odstředivým tendencím. Bylo by krátkozraké je povýšené a naduté přehlížet“, varoval janovský arcibiskup a vyzval k „analýze jejich motivací a hledání vhodných řešení“.

RaVat

Nizozemci stále častěji žádají o smrt

Narůstá počet nizozemských občanů, na jejichž úmrtním listě je jako příčina smrti uvedena „eutanazie“, informuje list italských biskupů *Avvenire* (8. 3. 2018). Ve zprávě komise, která dohlíží na správnou aplikaci nizozemského zákona o eutanazii z roku 2002, se hovoří o 6585 případech, což tvoří 4,4 procenta z celkového počtu úmrtí v konstituční monarchii. V porovnání s rokem 2016 se jedná o osmiprocentní nárůst. Dozorčí komise udává, že v pouhých dvou desetínách procenta případů nebyla eutanazie provedena v souladu se zákonem, avšak při pozornějším pohledu vychází najevo určité pochybnosti a také několik zajímavých aspektů.

Jestliže byl totiž zákon o eutanazii zaveden pro značně omezenou skupinu případů a za podmínky, že jde o terminálně nemocné pacienty v situacích nepřijatelného utrpení, ze zprávy vyplývá, že devět z deseti úmrtí formou eutanazie se týká pacientů s nádorovým onemocněním, Parkinsonovou chorobou či chorobami srdce. Dále byl ukončen život 169 osob s více či méně pokročilou demencí, u kterých nelze s jistotou mluvit o vůli zemřít, 83 vážně psychiatrických nemocných a ve 12 problematických, klinicky nevyjasněných případech. Jak podotýká italský deník, toto neustálé rozšiřování přístupu k eutanazii zní jako varování.

RaVat

SLOVO KNĚZE

Blíží se Svatý týden. Budeme moci s Pánem Ježíšem prožívat vrchol jeho poslání. Nejsou to jen vzpomínky na minulost. Pán je živý a přítomný. Jeho vůle osvobodit a zachránit každého člověka trvá.

Tak se k němu připojíme, když byl při vjezdu do Jeruzaléma oslavován jako král. On je skutečným a svrchovaným Králem, který nebetyčně převyšuje všechny světské držitele moci. Pod jeho kralováním člověk zůstává silný za jakéhokoli režimu a v každé politické situaci.

Oslolí nás Ježíšova horlivost, s kterou vyháněl kupce a penězoměnce z chrámu. I my s ním můžeme být horliví při hájení jeho odkazu. Jak důležité je dnes svědčit o Kristově božství, chránit tajemství Eucharistie a zastávat se maličkých. Nebojme se tedy postavit zlu, ať už ohrožuje naši katolickou víru, či lidské životy a rodiny.

S Ježíšem prožijeme i Jidášovu zradu. Pán ji připustil, snesl a zároveň odpustil. Vložme do této události všechny křivdy, které se přihodily nám. I my je nesme trpělivě, neživme v sobě smutek a rozhořčení, ale odpusťme a přejme dobro.

Uslýšíme Kristova slova na rozloučenou. Dává nám v nich nové přikázání: *Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás.* Pán nás miluje božskou i lidskou láskou. Podobně i my máme milovat božskou láskou, která nám byla vylita do srdce, a lidskou láskou, která je tou božskou formována, takže nemyslí na sebe, ale na štěstí druhého, i když to něco stojí.

Láska vynáší Krista na kříž. Jsme to zase my a náš hřích, co přispělo k Pánovu utrpení. Zároveň však můžeme vlastní trápení a tíhu života přidat k jeho Oběti pro spásu lidských duší a pro dobro Církve. On nás očišťuje, posiluje a pozvedá k sobě.

Finále je radostné. Prázdný hrob, světlo nového života, úsměv panenské Matky. Kristus žije a zůstává s námi. Jsme na straně Vítěze. Chvalme Pána.

fr. Pavel Maria OP

*fr. Pavel M. Mayer OP,
rektor baziliky a strážce
hrobu svatě Zdislavy*

DEJME SE BOHEM BEZE ZBYTKU MILOVAT

Promluva papeže Františka při kajicné liturgii

Foto: <https://pixabay.com>, aitoff (CC0 Creative Commons)

Hledte, jak velikou lásku nám Otec projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme! Proto nás svět nezná, že nepoznal jeho. Milovaní, už teď jsme Boží děti. Ale čím budeme, není ještě zřejmé. Víme však, že až on se ukáže, budeme mu podobní, a proto ho budeme vidět tak, jak je. Každý, kdo skládá tuto naději v něho, uchovává se čistý, jako on je čistý. A víte, že on přišel, aby hříchy odstranil. On však je bez hříchu. (1 Jan 3, 1–3.5)

Drazí bratři a sestry, jak velikou radost a útěchu nám dodávají slova svatého Jana (1 Jan 3,1–10.19–22), která jsme vyslechli. Boží láska je taková, že z nás učinila Boží děti, a když jednou Boha uvidíme tváří v tvář, ještě více odhalíme velikost jeho lásky. Nejenom to, Boží láska vždy převyšuje naše představy a přesahuje jakýkoli hřích, ze kterého by nás mohlo vinit naše svědomí. Je to láska, která nezná hranice a ani je nemá; nejsou v ní překážky, které my naopak obvykle klademe před člověka ze strachu, že by mohl omezit naši svobodu.

Bůh je nám stále nablízku

Víme, že jsme-li ve stavu hříchu, vzdalujeme se v jeho důsledku od Boha. Hříchem se skutečně Bohu vzdalujeme, což ale neznamená, že by se Bůh vzdal

Boží láska vždy převyšuje naše představy a přesahuje jakýkoli hřích, ze kterého by nás mohlo vinit naše svědomí. Je to láska, která nezná hranice.

lomal nám. Stav slabosti a zmatku, do kterého nás hřích uvádí, jsou důvodem navíc, aby nám Bůh zůstal nablízku. Tato jistota má vždy provázet náš život. Apoštolovo slovo je toho potvrzením, které naše srdce ujišťuje, aby stále uchovávalo neochvějnou důvěru v Otcovu lásku: „Bůh ví všechno dokonaleji a lépe než naše svědomí, když by nám něco vyčítalo“ (v. 20).

Posiluje naši naději

Jeho milost v nás nadále pracuje, aby posílila naději, že nikdy nepozbydeme jeho lásky, navzdory jakémukoli hříchu, kterého jsme se mohli dopustit odmítnutím Boží přítomnosti v našem životě.

Tato naděje nás podněcuje, abychom si uvědomili bezradnost, která často zachvacuje naše bytí tak, jak se to stalo Petrovi v evangelním příběhu, který jsme si poslechli: „Hned nato zakokrhá kohout a Petr si vzpomněl na slova, která Ježíš řekl: ‚Dříve než kohout zakokrhá, třikrát mě zapřeš.‘ A vyšel ven a hořce se rozplakal“ (Mt 26,74–75). Evangelista je tu krajně stručný. Kohoutí kokrhání jako by zastihlo ještě zmateného člověka, který si připomíná Ježíšova slova, až se konečně roztrhne závoj a Petr skrze slzy zahlédne, že se Bůh zjevuje v tupeném Kristu, kterého bijí do tváře a jehož on sám zapřel, který však pro něj jde na smrt. Petr, který by chtěl za Ježíše zemřít, nyní chápe, že musí nechat zemřít jeho za sebe. Petr chtěl učít svého Mistra, chtěl ho předstihnout, avšak Ježíš odchází zemřít za Petra, ačkoli to Petr dříve nepochopil a ani nechtěl pochopit.

Zachraňuje nás svou láskou

Nyní se Petr vyrovnává s Pánovou milosrdnou láskou a konečně chápe, že ho Ježíš miluje a žádá po něm, aby se dal milovat. Petr si všímá, že právě toto vždycky odmítal, že odmítal dát se Ježíšem plně spasit, a proto nechtěl, aby ho Ježíš beze zbytku miloval.

Jak je těžké dát se opravdu milovat! Stále bychom si přáli, aby se něco v nás nemuselo vázat k uznání, přestože jsme ve skutečnosti naprostými dlužníky, neboť Bůh je první a plně nás láskou zachraňuje.

Prosme nyní Pána o milost, aby nám dal poznat velikost své lásky, která ruší každý náš hřích. Dejme se očistit láskou, abychom rozpoznali pravou lásku!

*Přeložila Jana Gruberová
Radio Vaticana
(Mezititulky redakce)*

PAPEŽ PIUS XII. – HRDINA PROTINACISTICKÉHO ODBOJE (2. ČÁST)

Archivní dokumenty a poválečné ocenění papeže Pia XII. ze strany židovských organizací dokazují, že Pius XII. patřil mezi statečné odpůrce nacismu, který se podstatně zasloužil o záchranu většiny římských Židů.

Poválečné ocenění papeže Pia ze strany židovských organizací

Isaak Herzog, vrchní rabín Izraele, řekl roku 1944: „Izraelský lid nikdy nezapomene, co Jeho Svatost a další představitelé katolické církve, inspirováni věčnými principy náboženství, které vytváří fundament opravdové civilizace, dělají pro naše nešťastné bratry a sestry v této nejtragičtější hodině našich dějin. Toto je živým důkazem Boží Prozřetelnosti v současném světě.“

Tento vynikající rabín nezměnil své stanovisko ani po válce. Hned druhý den po smrti Pia XII. roku 1958 prohlásil: „Smrt Pia XII. je citelnou ztrátou pro celý svobodný svět. Nejen katolíci oplakávají jeho smrt.“

Chaim Weizmann, pozdější izraelský prezident, se vyjádřil roku 1943 takto: „Svatý stolec poskytuje svoji mohutnou pomoc všude, kde jen může, aby zmírnil osud mých pronásledovaných souvěrců.“

Vrchní rabín Říma Israel Eugenio Zolli napsal: „Velký dluh vděčnosti Židů vůči papeži Piovi XII. se týká především římských Židů, kteří, protože se nacházeli nejbližší Vatikánu, byli mimořádným předmětem jeho péče.“ Zolli po válce konvertoval ke katolicismu a vybral si křestní jméno Eugenio na znamení vděčnosti vůči Piovi XII., jenž se občansky jmenoval Eugenio Pacelli. Prorocky sdělil své dceři: „Uvidíš, že z Pia XII. udělají obětího beránka za mlčení celého světa k nacistickým zločinům.“

Moshe Sharett, pozdější prezident Izraele, prohlásil na konci války: „Mou první povinností bude poděkovat Piovi XII. a katolické církvi jménem židovské komunity za všechno, co vykonali v různých zemích pro záchranu Židů.“

Světový židovský kongres roku 1945 podpořil vatikánské charitativní akce „jako uznání toho, co Svatý stolec učinil pro záchranu Židů před fašistickým a nacistickým pronásledováním“.

Dr. Joseph Natan jménem Italské židovské komise řekl roku 1945: „Vyjadřujeme jménem všech pronásledovaných své poděkování papeži a řeholníkům, plnicím jeho příkazy. Považovali každého pronásledovaného za bratra a pomáhali všem bez ohledu na hrozící nebezpečí.“

Jad Vašem. Foto: <http://www.terrasanta.net>

Unie italských židovských komunit vyhlásila roku 1955 17. květen „Dnem vděčnosti“ za pomoc Pia XII. v době války. Rabín David Dalin z USA připomenul větu z Talmudu, že kdo zachrání jeden lidský život, jako by zachránil celý svět: „Pius XII. naplnil tento talmudský výrok lépe než kterákoli jiná světová osobnost 20. století.“ V jiné své výpovědi, když polemizoval s pomluvami na adresu Pia XII., řekl: „Pius XII. nebyl Hitlerovým papežem, ale nejbližším spojencem, jakého Židé měli – a to v okamžiku, kdy toto mělo největší význam.“ Rabín Dalin požadoval, aby Piovi XII. byl

přiznán titul „Spravedlivý mezi národy světa“, který uděluje v Jeruzalémě správa památníku Jad Vašem Nežidům, již s nasazením vlastního života pomáhali za války Židům.

Představitelka Izraele na fóru OSN Golda Meirová, pozdější předsedkyně vlády, se vyjádřila roku 1958 u příležitosti úmrtí Pia XII. následovně: „Když se strašlivé utrpení stalo údělem našeho národa, papež pozvedl hlas na obranu obětí. Hluboce litujeme ztrátu, kterou představuje smrt tohoto velkého služebníka míru.“

William Zuckermann, šéfredaktor židovského časopisu *Jewish Newsletter*, napsal: „Je pochopitelné, že smrt Pia XII. musela vyvolat mezi Židy upřímný zármutek. V naší generaci snad nebylo jiné takové osobnosti na vedoucím místě, jež by pomáhala Židům více než zesnulý papež v čase jejich největší tragédie.“

Elio Toaff, pozdější vrchní rabín Říma, jenž přežil holocaust, řekl: „Více než kdokoli jiný jsme měli možnost zakusit soucitnou dobrotu a velkodušnost papeže během těch nešťastných let pronásledování a teroru, kdy se zdálo, že pro nás už neexistuje žádné útočiště.“

Historik židovsko-německého původu Rudolf Fischer-Wollpert v *Lexikonu papežů* roku 1985 odhadl počet Židů zachráněných bezprostředně Piem XII. v Římě na 5 tisíc. Židovský historik a filosof Pinchas Lapide, jenž pracoval na izraelském konzulátě v Miláně a vyslyšel Židy, kteří přežili holocaust, však tvrdí ve své knize *Three Popes and the Jews* na základě archivních výzkumů, že papež Pius XII. buď přímo, nebo nepřímo (tzn. buď v Římě, kde sám vydával pokyny k ukrytí Židů, nebo svými intervencemi v zahraničí) zachránil cca 860 tisíc Židů.

Židovské rodiny ubytované v Castel Gandolfo. Foto: <http://insidethevatican.com>

Jak vznikla „černá legenda“ o Piovi XII.?

Iniciativy zaměřené k očernění papeže Pia započaly teprve v 60. letech (i když komunistická propaganda rozšiřovala příležitostné pomluvy už předtím). Bezprostředním precedents se stalo známé drama Rolfa Hochhutha *Náměstek*. Nutno zdůraznit, že se jedná o smyšlený příběh a smyšlené události, i když podané sugestivně. Hierarchové římské kurie jsou tady představeni v nepříznivém světle, jako by se nejprve chtěli zalíbit fašistům a potom aliantům. *Náměstek* byl poprvé uveden roku 1963 v Berlíně a potom v dalších 20 zemích světa. Pro zajímavost: V tehdejší komunistické Polsku byl hrán roku 1966, v roce milénia křtu polského národa.

Samozřejmě mnoho významných osobností dementovalo Hochhuthovy výjevy jako absolutně nepravdivé (např. Robert M. Kempner, bývalý šéf americké delegace žalobců u Norimberského tribunálu, soudícího po válce nacistické zločince), ale teze byla nosná, a to – jak se ukázalo – nikoli náhodou.

Na odhalení opony zakrývající pozadí tohoto divadelního kusu bylo třeba počkat až do pádu komunismu ve východní Evropě. V lednu 2007 popsal v americkém *National Review* celou operaci její přímý účastník Ion Mihai Pacepa, bývalý generál rumunské komunistické rozvědky. Ukázalo se, že zhruba rok a půl po smrti Pia XII. v únoru 1960 sovětský

diktátor Nikita Chruščov nastolil plán na snížení autority Vatikánu na Západě. Rusové celou akci řídili, hlavními vykonavateli byli Rumuni. Ti odeslali do Vatikánu své agenty vydávající se za kněze, údajně pronásledované komunistickým režimem. Některým se podařilo proniknout i do tajného vatikánského archivu se záměrem najít kompromitující dokumenty na Pia XII. z doby války. Protože

„Více než kdokoli jiný jsme měli možnost zakusit soucitnou dobrotu a velkodušnost papeže během těch nešťastných let pronásledování a teroru.“

žádné takové materiály nenašli, předložily výzvědné služby německému spisovateli Hochhuthovi, do té doby úplně neznámému, zcela smyšlené podklady, aby na jejich základě sestavil uvedené drama. Dnes víme, že tiskem vydalo tento kus jako první jedno německé nakladatelství, jež bylo expoziturou sovětské rozvědky KGB. Založil je generál Ivan Agajants, specialista KGB na dezinformace. Potom už všechno pokračovalo ve vyježděných kolejkách – agenti KGB a neomarxističtí tzv. levicovní intelektuálové spolu s liberály a zednáři se postarali, aby se *Náměstek* stal bestsellerem.

Je těžké ubránit se dojmu, že hysterická obvinění Pia XII. a potažmo celé katolické církve přišla vhod i liberálnímu Západu, neboť odvracela pozornost od skandálního postoje celého západního světa vůči Hitlerovi a Židům během druhé světové války i před ní. Koncem 30. let přecházelo z jedné země do druhé mnoho uprchlíků z hitlerovského Německa ve stále obavě, že je chytí policie a deportuje zpět. Francie a Anglie se předháněly v ústupcích Hitlerovi a po útoku Německa na Polsko nesplnily své spojenecké závazky a nezahájily vojenskou akci.

V průběhu války západní země dlouho nechtěly slyšet – navzdory zprávám polské podzemní Zemské armády – o vyhlazování Židů. Suchá fakta, která jsme uvedli, dokazují, že tvrzení o údajné podpoře nacismu ze strany Pia XII. je lživé. Rovněž tak neodpovídá pravdě, že papež neodsoudil hitlerovské zločiny. Naopak, Pius XII. protestoval intenzivněji než jakákoli jiná světová autorita.

Když se ukázalo, že oficiální vystoupení jenom zvyšují hitlerovský teror, Vatikán dal přednost tajným aktivitám: diplomatickým zákrokům, pomoci při emigraci Židů do zemí nezasazených válkou, příkazům církevním institucím, aby ukrývaly Židy s celými rodinami. Tím Církev zachránila stovky tisíc osob před deportacemi a smrtí v plynových komorách. Pius XII. za to dostal ještě během války a zejména po ní řadu poděkování od židovských organizací i jednotlivců. Taková je historická pravda.

PhDr. Radomír Malý

PhDr. Radomír Malý,
historik a publicista

Použitá literatura

- Blet Pierre: *Pius XII.*, Matices cyrilometodějská 2001, Olomouc
 Hesemann Michael: *Die Dunkelmaenner*, Augsburg 2007
 Lapide P. E.: *The last Popes and the Jews*, London 1967
 Rhodes Antony: *Il Vaticano e la dittature 1922–45*, Milano 1973
 Tornielli Andrea: *Pius XII., papież Żydów*, Warszawa 2004

NA TO, ABY SE EVROPA STALA MUSLIMSKOU, NEPOTŘEBUJEME DŽIHÁD. STAČÍ, ABY KŘESŤANÉ SPALI.

Rozhovor s nigerijským kardinálem Johnem Onaiyekanem

Na počátku března t.r. navštívil Českou republiku významný muž katolické církve, nigerijský arcibiskup z Abuje kardinál John Onaiyekan. Pan kardinál je respektovanou autoritou mj. v otázce soužití muslimů a křesťanů. Jeho oblíbenou oblastí je biblistika a je fanoušek latinského jazyka. Má dar dobře a srozumitelně vyjavit své jasné přesvědčení o nutnosti chránit rodinu a lidský život od početí po přirozenou smrt. Je členem kongregací pro nauku víry a pro bohoslužbu a svátosti. Příležitost k setkání s tímto vzácným mužem Církve jsme si nenechali ujít a požádali jsme pana kardinála o rozhovor.

Eminence, jedním z nediskutovanějších problémů současné Evropy je otázka migrace, do značné míry ze subsaharské Afriky. Zastánci co nejotevřenějšího přístupu k migrantům vystupují často z pozice jisté morální nadřazenosti vůči jejím odpůrcům, kteří poukazují zvláště na problematiku bezpečnosti a ohrožení kulturní identity. Zdá se mi však, že v diskusi schází jistý ohled na mateřské africké země. Víme totiž, že migranti často tvoří nejvzdělanější a nejaktivnější část populace. Jednou z mála výjimek byl náš prezident, který ve svém vystoupení na Valném shromáždění OSN pronesl slova, že zastánci širokého přijímání migrantů odsuzují Afriku k neustálé zaostalosti. Jaký je Váš názor na tuto otázku?

Dobře jste rozlišili mezi různými druhy migrantů. Jedni utíkají, aby si zachránili život, protože se nacházejí v nebezpečných situacích. To byl případ většiny syrských uprchlíků, kterých bylo mnoho, přicházeli pěšky a prakticky téměř zaplavili Evropu. Bylo jich tolik, že přinutili dané země, aby si jich všimly. Některé země uprchlíky vytlačily do dalších zemí, jiné je přijaly. Faktem ale zůstává, že utíkali, aby si zachránili život. Jsou to lidské bytosti a zaslouží si nějaké útočiště. Ale i tato forma pomoci musí mít nějaká pra-

John Olorunfemi kardinál Onaiyekan
Foto: Wikimedia Commons, Mtande (CC BY-SA 3.0)

vidla. My Afričané si myslíme, že situace v Sýrii nastoluje určité otázky. Zaprvé se ptáme, proč se jedná většinou o muslimské uprchlíky, kteří si navíc jako útočiště vybírají Evropu, a ne například Saúdskou Arábii nebo jinou zemi v Zálivu, kde je dobrá ekonomická situace a dostatek místa pro jejich přijetí. A zadruhé se ptám já, kardinál katolické církve, když takové množství muslimů utíká ze svých

domovů a přichází do křesťanských zemí, co tomu říká Církev? Přemýšlíme o tom, co by nám tím Bůh chtěl říci? Je možné, že tito lidé mohou být nějakým způsobem vnímaví pro přijetí evangelia? Nejsme omezeni v tom, že jako katolíci jim vlastně dáme pouze jídlo a bydlení a misijní charakter našeho poslání, které nám dal Kristus, se vytrácí? Pamatujeme na to, že potřebují potkat Krista a slyšet Boží slovo? Jako africký kardinál se na to vše dívám tímto svým pohledem a jsem trochu zaskočený absencí tohoto prvku práce s imigranty.

Svatý otec nás nabádá, abychom přijímali uprchlíky. A to je dobré. Nejprve je musíme přijmout, protože to jsou lidské bytosti. Ale je jídlo a střecha nad hlavou opravdu vše, co jim máme nabídnout? Zvláště tady v Evropě jim nenabízíme nic, co se týká křesťanské víry! Jako bychom se vzdali úkolu víru předávat dál, když jsme ji jako dar sami dostali. Přitom cesta není těžká – stačilo by vyjavit těmto lidem, proč pro ně děláme to, co děláme, proč je přijímáme a jakou motivaci vlastně máme.

Toto se týká syrských uprchlíků. Uprchlíci přicházející přes Středozemní moře jsou různí. Eritrejci utíkající před válkou, dokonce i někteří Syřané přišli africkou cestou. Ale není mnoho Afri-

čanů, kteří musí utíkat proto, že v jejich zemích je skutečně nebezpečno. Jedná se třeba o Konžany. Nigerijci vůbec neutíkají. Ti, kteří prchají před Boko Haram, neutíkají do Evropy. Jsou roztroušeni po Nigérii a také utekli do Nigeru nebo Kamerunu. Takže směle mohou říci, že většina Nigerijců přišla do Evropy přes Itálii nebo Španělsko v podobě ryzích ekonomických migrantů. Jde většinou o mladé muže, někdy mladé slečny toužící po lepším životě a opouštějící Nigérii s jistým snem, bájným snem, že v Evropě okamžitě začnou sbírat eura ze země. Když jim řekneme, že Evropa taková není, nevěří. Je to podobné, jako když jim řeknete, že tady může být například velmi zima; vůbec nerozumí tomu, co tím myslíme. Vidí pár těch, kteří se vracejí domů a vypadají, že jsou ve velmi dobré situaci. A proto to chtějí také. Ptám se, proč je situace taková, že mnoho mladých lidí utíká z domu? S tím musíme u nás něco udělat. Ale to nejdůležitější v případě Nigérie je, že stovky tisíc Nigerijců přicházejí do Evropy a Ameriky legálně, mají dobré vzdělání a pracovní zkušenosti, dostávají dobré platy, posílají nějaké peníze domů, ale daně platí v těch zemích, kde se zrovna nacházejí. A těch je mnohem více než těch, které vidáme v televizi. Žijeme v době, kdy musíme připustit, že se lidé stěhují. Ten trend bude pravděpodobně silnit. Je to prostě součást globalizace. Většinou se lidé stěhují z nehostinných míst do těch více příjemných. To je přirozené. Zde v Evropě s tím máte velké zkušenosti. O tom vás nemusím poučovat. Jen se to stalo už dávno. Někdy to bylo tragické kvůli válkám, invazi a dobytí jednotlivých zemí. To je součást lidské historie. Zatím se můžeme těšit nadějí, že toto současné velké stěhování národů proběhne bez krveprolití a bez války. Mladí muži, kteří dali všechny své peníze pašerákům, jsou naprosto bezmocní. A mladá děvčata ještě více. Ocitají se na ulici. Víím, že někteří byli oklamáni, protože jim bylo řečeno, že je čeká práce, mohou se stát kadeřnicemi nebo třeba uklízečkami v Itálii a dostanou dobře zapláceno. Někdy dokonce žádné peníze pro pašeráky nemusí dávat, jenom musí podepsat smlouvu, že to budou splácet z platu.

Ve Vaší zemi spolu žijí v téměř paritním zastoupení křesťané a muslimové a její jméno je u nás nejčastěji spojeno s děsivými zločiny organizace Boko Haram. Jak se k jejím zločinům staví většinová muslimská společnost? Lze říct, že u ní probíhá radikalizace, anebo se i prostřednictvím různých iniciativ Církve např. na poli vzdělání daří otupovat ostří nepřátelství?

Špatná zpráva je velká zpráva. A téma Boko Haram vytváří takové druhy zpráv. Všude, kam přijdu, na mne téměř jako první vyskočí otázka o Boko Haram.

Foto: <http://www.inecnigeria.org>

Úsilí o dobré vztahy mezi křesťany a muslimy považujeme za velmi důležité a musíme v tom pokračovat.

V Abuji, kde bydlím, o nich slyším, ale jsou stovky mil daleko. Je to malá skupina muslimských fanatiků, které ovlivnila mezinárodní islámská teroristická ideologie. Zčásti je to ovlivněno špatnou ekonomickou situací, v níž tito lidé žijí. Je velmi snadné je znovu oklamat: „Žijete v chudobě, není pro vás práce, vláda je zkorumpovaná. Pokud chcete bydlet v zemi nejen jako slušný člověk, ale jako slušný muslim, musíte se dát k nám, abychom mohli založit novou Nigérii a tu správnou islámskou společnost. Šíříme vůli Boží skrz právo šaría, všichni budou šťastní a přijde ráj.“ Od počátku se muslimská společnost od Boko Haram distancovala, protože cílem jejich útoků byli muslimové, zejména muslimští lidé.

Některé unesli, na některé zaútočili a vyhnali je z jejich paláců, kde se pak usadili. Takže byly doby, kdy Boko Haram dělalo nigerijskému islámu velmi špatnou reklamu. Dokonce je naši muslimové tak odmítali, že my křesťané jsme jim museli říct: „Nemůžete se jich zříct. Jsou to vaši chlapi. Když se jich zřeknete, kdo se s nimi bude bavit?“ Moji muslimští přátelé se mnou nakonec souhlasili: „To, co dělají, je proti islámu. Ale jsou to muslimové.“

Nyní se s Boko Haram musí vypořádat vláda. A také společnost, zejména muslimská, která se musí snažit získat ty chlapce zpět z jejich systému. Nejsem si jistý, že to děláme úplně nejlépe a metody nejsou možná nejefektivnější, ale chci říct, že Boko Haram nereprezentuje nigerijské muslimy. Žije u nás devadesát milionů muslimů a devadesát milionů křesťanů. Boko Haram je možná dva tisíce osob celkem. Přirovnávám je k jedu. Pokud máte nakrmit dvě stě lidí a někdo v kuchyni přidá do jídla malé množství jedu, bude to stačit na zabití všech. Úsilí o dobré vztahy mezi křesťany a muslimy považujeme za velmi důležité a musíme v tom pokračovat. V Nigérii si nemůžeme dovolit rozdělení na křesťany proti muslimům nebo naopak. Neexistuje válečná linie, to nesmíme dopustit. Katolická církev je pro toto úsilí nejlepším místem, protože má jasné principy mezináboženského dialogu, které jiné církve nemají.

Ve Vaší zemi je stále v úctě rodina, a jsou tudíž i hojná povolání ke kněžství a zasvěcenému životu. Na druhé straně se však ani Vaší zemi nevyhýbá globalizace s jejími negativními vlivy zvláště na mladou generaci, jako je třeba fenomén sociálních sítí či internetu a z toho plynoucí relativizace mravních zásad třeba v oblasti sexuality. Jak se Vaším mladým daří těmto nebezpečím vzdorovat. Lze i u Vás spatřovat negativní vliv těchto fenoménů naší doby?

Jedna z největších výzev Církve je, jak vést mladé lidi. Bohužel z Evropy a Ameriky nemáme dobré příklady. Nemůžeme se přiučit, jak dosáhnout toho, aby mladí zůstávali v Církvi. Musíme to dělat „po našem“. O mladé lidi se v mé

zemi velmi staráme, máme pro ně mnoho aktivit, i ve školách. A to mluvím o veřejných, státních školách, nejen katolických. Trváme na tom, abychom všude měli školní kaplany, aby byli ku pomoci studentům. V Nigérii nemáme problém s tím, že by mladí nebrali náboženství vážně, ale jsou někdy zmatení, protože máme mnoho náboženství. A katolická mládež migruje ve své přirozené nezralosti – někde je lepší zpěv, u nás chtějí eucharistii a svátost smíření, ale pak zase jdou jinam, protože tam mají lepší kazatele. Říkáme jim ale, aby nezapomněli, že jsou katolíci, a že na všech těch místech jsou pouze na návštěvě. Aby nezapomněli vrátit se domů.

Na otázku růstu kněžských a řeholních povolání nemáme žádné jiné zdůvodnění než Boží působení. Rodina je důležitá, ale věříme, že je to Boží milost, která přivádí tolik mladých lidí ke kněžství a do ženských řeholí. Pocházejí jak z chudých, tak bohatých rodin. Nemůžeme říct, že naše semináře jsou plné kvůli chudobě v Nigérii. To ani omyl! Protože jinak by ty nejchudší africké země měly nejvyšší míru povolání. A to se neděje. Takže věříme, že Pán Bůh si připravuje Nigérii na velké úkoly, které nás čekají. Jsme velká země – téměř dvě stě milionů lidí. Česká republika má jen deset milionů.

Má oblíbená Obianuju Ekeocha (zakladatelka a prezidentka pro-life organizace Culture of Life Africa) mi nedávno řekla v krátkém rozhovoru nad její novou knihou (Target Africa – Ideological neo-colonialism in the twenty-first century), že Afrika je opravdu cílem vývozu demoralizovaných západních hodnot. Ty Západ zdá se už téměř dostaly do kritické situace, a přesto elity neváhají mířit na Afriku. Může se Afrika ubránit? Jak?

Nevím. To je otázka, protože trend v Africe je takový, že lidé, kterým se daří dobře, se snaží žít jako Evropané. A to i v oblasti rodiny – „můžeme si dovolit jen jedno, dvě, tři děti“. A to jsou bohatí lidé, kteří by klidně mohli mít i deset dětí. Naopak lidé, kteří tak tak vyjdou, mají pět, šest, sedm dětí. Mentalita, kdy se děti místo požehnání stávají přítěží, je na i u nás bohužel vzestupu. Mnozí

Afričané, kteří emigrovali do Ameriky nebo Evropy, si tuto mentalitu osvojili. Ale existují i ti, kteří si uchovali africký cit a lásku k rodině. Domnívám se, že na straně těch západních organizací, které vystupují proti životu, existuje téměř misionářské nadšení obrátit Afriku. Skoro by se to dalo přirovnat k nadšení, které přivedlo křesťanské misionáře do Afriky. Přicházejí velmi organizovaně. Mají spoustu peněz, jejichž původ neznáme. Vybírají si své agenty, kteří pro ně pracují jak na vládní úrovni při tvorbě strategií

Můžete na nás vidět, že Afričané neodmítají evropské novoty, ale jednoduše si chrání ty hodnoty, které nám dala Evropa ještě křesťanská.

Foto: <http://www.bosnewslife.com>

a politiky, tak na straně neziskových organizací. Jsou dobře živeni, dobře placeni. Zatím ale ještě neslavili všeobecný úspěch. Zčásti díky tomu, že africká církve je velmi bdělá. Pokaždé, když se objeví v parlamentech diskuse kvůli přítomnosti těchto agentů na dané téma a otevře se diskuse, vždycky zorganizujeme spoustu lidí, kteří zaplaví vládní budovy a kladou kritické otázky, aby naši poslanci nebyli uváděni v omyl. Ty organizace často používají velmi nemorální metody – uplácení. Jsou si vědomi toho,

že muslimové jsou proti této mentalitě. A vybírají si dobré muslimy, aby se stali misionáři mezi svými lidmi. Je zajímavé, kam až jsou schopni jít. Ptám se, proč tak moc chtějí, abychom tolerovali potraty a homosexuální chování a tuto agendu? Říkávám: pokud pokládáte za nejlepší, aby si muži brali muže, tak prosím, ale nás nechte na pokoji. Nemám rád Mugabeho, není to žádný svatoušek. Ale když byl Obama prezidentem a trval na tom, aby Zimbabwe tolerovala homosexuály, Mugabe opáčil: „Když je máte tak rádi, proč jim nedáte víza, aby mohli jít do Ameriky?“ Nejsme na prodej.

Eminence, zajímalo by mne, která téma nejvíce rezonuje v Církvi ve vaší zemi. Západ řeší homosexuální agendu, genderovou problematiku, svaté přijímání pro rozvedené a znovu seždané žijící v neplatných manželstvích, kněžské svěcení žen apod. Tím chci také říci, že jsem za Afriku i přes všechny její bolesti vděčná, protože nastavuje západní společnosti správné zrcadlo.

... Vy, Evropané, jste nám přinesli křesťanství. Díky vám víme, co to znamená a co to skvělého přináší být katolíkem. A teď už se rozhodně nebudeme otáčet zpět. V mé zemi muži měli třeba tři nebo čtyři manželky. Vy jste řekli ne, pouze jedna žena. Přijali jsme tedy monogamii a víme, že je to tak v pořádku a dobré. Takže pokud byste nyní přišli a řekli: „Teď si můžeš vzít tolik žen, kolik chceš, rozvést se...“, nebudeme vám věřit, nebudeme skákat nahoru a dolů, protože jsme udělali skvělou historickou zkušenost a vidíme plody. Řekli jste nám, co je křesťanství, přijali jsme ho a žijeme podle něj. Můžete na nás vidět, že Afričané neodmítají evropské novoty, ale jednoduše si chrání ty hodnoty, které nám dala Evropa ještě křesťanská. V tomto globalizovaném světě s mnoha soupeřícími náboženstvími musí křesťanství dostát tomu, co znamená. Jinak povstane někdo jiný. Na to, aby se Evropa stala muslimskou, nepotřebujeme džihád. Stačí, aby křesťané spali. Pak se probudí a všichni kolem budou křičet „Alláh“.

*Za rozhovor děkuje Zdeňka Rybová
Přeložila Kateřina Ucháčová*

JSME JAKO BRITSKÁ ARMÁDA NA PLÁŽI U DUNKIRKU

Rozhovor s Rodem Dreherem, autorem knihy „Benediktova cesta“

Rod Dreher, autor knihy *Benediktova cesta*, která nyní vyšla v českém překladu v nakladatelství Hesperion, podnikl v týdnu od 12. března turné po České republice, aby svou publikaci představil. Při této příležitosti jsme mu položili několik otázek.

Vaše kniha je o „strategickém ústupu“ křesťanů z nepřátelské většinové společnosti – rozhodnutí, které nazýváte „Benediktova cesta“. Neobáváte se, že by takový ústup usnadnil práci právě našim nepřátelům? Nebudeme snadný cíl, když přestaneme bojovat?

Podstatné je slovo „strategický“. V USA jsme my křesťané kulturní válku již téměř zcela prohráli. Jsme jako britská armáda uvězněná v pasti na pláži u Dunkirku. Když se pokusíme o přímý útok na nepřítele, budeme rozdrčení. Když zůstaneme sedět na místě a neuděláme nic, budeme rozdrčení. To nejlepší, co můžeme udělat, je strategicky ustoupit do metaforické „Anglie“, kde se můžeme znovu obnovit a vycvičit pro dlouhý boj, který je před námi. Nikdy nesmíme přestat bojovat, ale boj pod okupací je odlišný. Raní benediktinští mniši na nikoho neútočili, ale práce jejich odporu, kterou vykonali tváří v tvář chaosu a temnotě, zachránila civilizaci.

Nicméně například komunita LGBT byla jen malou skupinou lidí, a přesto byl jejich pochod institucemi natolik úspěšný, že dnes vládou téměř neomezenou mocí. Možná bychom mohli zopakovat jejich úspěch?

To nemůžeme, z několika důvodů. Zaprvé, LGBT měli na své straně heterosexuální elity, zejména ve zpravodajských a zábavních médiích. V USA jela nepřetržitě propaganda v jejich prospěch. A pak to přišlo do škol. Křesťané takovou moc nikdy mít nebudou. Zadruhé, práva gayů – především manželství gayů – byla akceptována, protože sexuální revoluce v šedesátých a sedmdesátých letech změ-

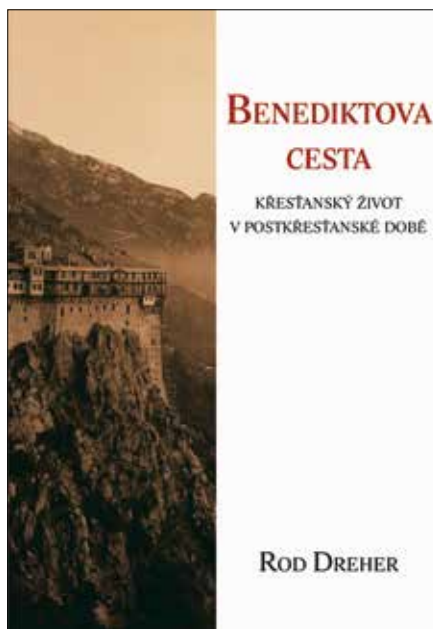
v řemeslech a živnostech. Ale co když stojíme na prahu „revoluce robotů“, jak si mnoho lidí myslí? Co když se nabídka manuálních profesí zhroutí?

Obávám se, že můžete mít pravdu. Pokud tomu tak je, je těžké poznat, co máme dělat. A v takovém případě to bude masivní problém, dalece přesahující křesťany.

Jen letmo zmiňujete islám. Možná toto téma vypadá z USA jako běžná situace, ale v Evropě se islám změnil během jediné generace z okrajové kuriozity v ohrožení číslo jedna. A jeho pozoruhodné spojení s neomarxisty je prostě... šílené.

Ano, tomu rozumím. Napsal jsem svoji knihu pro americké čtenáře a nepředstavoval jsem si, že bude čtena v Evropě, kde je otázka islámu děsivá. Věnoval jsem anglické vydání své knize otci Jakubovi Hamelovi, který byl zavražděn džihádistou, zatímco sloužil mši u oltáře. Slabý sekularismus se nebude schopen utkat s výzvou militantního islámu. Jestliže mu chtějí evropské země vzdorovat, musí se vrátit k vážnému praktikování křesťanské víry. Ať už o muslimech v Evropě řeknete cokoli, oni v něco věří. Nemůžete bojovat ničím proti něčemu.

Ve čtvrté kapitole píšete o českých disidentech Václavu Havlovi a Václavu Bendovi. Jedním zajímavým rozměrem českého undergroundu byla jeho rozmanitost – podíleli se na něm katolíci, liberálové, komunisté a další, v určitém souladu. Ovšem když perzekuce ustala, rychle se opět stali nepřáteli. Skutečně si myslíte, že Benediktova cesta může přežít konfesijní rozdíly?

nila význam manželství. Najednou nebylo ničím více než smlouvou. A gayové chtěli jen to, co heterosexuálové už měli.

Popisujete rostoucí diskriminaci křesťanů v profesích „bílých límečků“ a doporučujete jim zvážit bezpečnější zaměstnání

Myslím si to, alespoň ve Spojených státech. Nevím, jaká je situace v České republice. V mé zemi jen málo křesťanů pokládá věřící jiných vyznání za „nepřátele“. Je mnohem běžnější, že jsou vůči křesťanům mimo svoji vlastní konfesi indiferentní. To se pravděpodobně změní, jakmile začne pronásledování, a v takovém případě nečekám, že ustane v dohledné době. Ale upozornil jste na zajímavou věc – právě ti křesťané, kteří si vypěstují vnitřní sílu, aby vydrželi perzekuci, budou těmi, kteří se ponoří hlouběji do specifické tradice své vlastní konfese. Katolíci budou muset být *velmi*

katolíci, evangelikálové *velmi* evangelikální. V principu by to mělo být možné dělat současně s pěstováním solidarity s pronásledovanými křesťany mimo svoji vlastní konfesi, ale bude to vyžadovat určitou rafinovanost, kterou američtí křesťané dosud nikdy nemuseli rozvinout.

Po staletí stáli katolíci papežové jako strážci proti „tekuté modernitě“. Dnes to možná není tak jasné. Co byste poradil papeži Františkovi?

Aby vrátil Petrův trůn zpátky Benediktu XVI. Ale vážně, poradil bych mu, aby navštívil moje rodné město v Louisianě

a stoupl si na břeh Mississippi. Je to velmi široká a rychlá řeka. Nemůžete v ní plavat, proud je příliš silný. Plavat v té řece znamená riskovat smrt. Ukázal bych ji papeži Františkovi a řekl mu: „Tohle je tekutá modernita. Vy jste kapitán lodě a máte katolíky, kteří jsou na vás závislí, dostat bezpečně na druhý břeh. Ale vy jim říkáte, aby si oblékli plavky, skočili do vody a plavali sami. To nedopadne dobře, Svatý otče. Přemýšlejte o tom.“

Otázky kladl a interview

přeložil David Petrla

Foto autora:

<https://www.discerninghearts.com>

KATOLÍCI MIZÍ Z BOSNY A HERCEGOVINY

„V řadě částí naší země hrozí katolíkům vymizení,“ konstatovali zástupci biskupských konferencí Rakouska a Bosny a Hercegoviny na společném setkání, jež se uskutečnilo na počátku března v Sarajevu. Upozornili tak na situaci, o níž se v Evropě málo ví. Bylo konstatováno, že ročně opouští region až 10 tisíc katolíků. Příčinou je vedle hospodářské nejistoty i náboženská diskriminace. V Bosně a Hercegovině je nyní asi polovina křesťanů a polovina muslimů. Většina křesťanů patří k pravoslavné církvi, katolíků je 14 %. V poslední době přibývá radikálních islamistických proudů z ciziny.

To posiluje exodus katolických křesťanů, který začal za bosenské války v letech 1992 až 1995. Tehdy žilo v Bosně a Hercegovině půl milionu katolíků, většinou Chorvatů. Každý druhý katolík byl vyhnán, informuje sarajevský arcibiskup. Válečné rány jsou citelné ještě 23 let po Daytonské smlouvě, říká arcibiskup Vinko kardinál Puljič. Karla Sponarová z organizace „Církev v nouzi“ s ním hovořila o současné situaci katolíků.

Jaká je dnes situace katolíků v Bosně a Hercegovině?

Většina z nich byla za války vyhnána, domy vyplundrovány a zničeny. Vyhnanci nedostali po válce žádnou politickou ani finanční podporu, která by jim

umožnila návrat. Ustanovení Daytonské smlouvy nebyla provedena. Zvláště trpěla menšina katolických Chorvatů.

Tato nejistota je cítit dodnes. Mnoho lidí zemi opouští. Bojí se o budoucnost svých dětí. K tomu přispívají negativní

Foto: Kirche in Not

Chceme lidem dodat sebevědomí a naději do budoucna. Žít z víry je velká milost.

zprávy z médií. Používají se k tomu, aby ještě zhoršily atmosféru.

Nejhorší je, že katolíci nejsou rovnoprávní – především tam, kde jsou v menšině. Chybějící rovnoprávnost se projevuje politicky, administrativně a především pokud jde o pracovní místa. Budoucnost katolické církve v Bosně a Hercegovině je vážně ohrožena. Když tu nebudou Chor-

vati, nebudou tu katolíci vůbec – Chorvati jsou většinou katolíci. Proto je důležité konečně dosáhnout rovnoprávnosti.

Vidíte nějaké pozitivní signály?

Jako katolická církev v Bosně a Hercegovině se snažíme žít normálně. Chceme lidem dodat sebevědomí a naději do budoucna. To vyžaduje pastorační a charitativní práci a také vzdělání. Musíme se tady stát „solí země“ – tedy udržet si naději, lidskou důstojnost a lidská práva.

Co pomůže křesťanům v Bosně a Hercegovině překonat následky války?

Jde o to, abychom zahojili rány vzájemným odpuštěním a radostně se svěřili Boží lásce. Důležité jsou nedělní bohoslužby a pouti, kterých se účastní mnoho věřících. Ke stému výročí mariánského zjevení v Fatimě jsme každou farnost a celé arcibiskupství zasvětili Matce Boží. To je velká milost, žít z víry.

Papežské dílo „Církev v nouzi“ pomáhá Bosně a Hercegovině už přes 10 let. Zaměřuje se na obnovu zničených kostelů a klášterů, kněžských seminářů a teologických fakult. Obstarává auta pro kněze v pastorační, staví pastorační centra a financuje vzdělání kněží a řeholníků.

Kathnet

Přeložila Michaela Freiová

STRACH, SLZY, KREV, SMRT

Otevřený dopis sester trapistek ze Sýrie

Kdy umlknou zbraně? A kdy umlkne tolik tendenční žurnalistika? My, které žijeme v Sýrii, jsme opravdu unavené, zhnusené všeobecným rozhořčením, které se stává taktovkou, pod kterou se odsuzují ti, kteří brání svůj život a vlastní zemi.

V těchto měsících jsme se několikrát vydaly do Damašku; vypravily jsme se tam poté, co bomby vypálené rebely zasáhly jednu školu, byly jsme tam i před několika dny, druhý den po dopadu devadesáti raket z Ghúty do vládní čtvrti města. Vyslechly jsme si vyprávění dětí o strachu z vycházení z domu a chození do školy, o panickém strachu, že budou muset znovu vidět své spolužáky vyletět do povětří, nebo že vyletí sami, o dětech, které nemohou v noci spát strachem, že na jejich střechu dopadne raketa. Strach, slzy, krev, smrt. Copak si tyto děti také nezaslouží naši pozornost?

Nazývat věci pravým jménem

Proč nevzkypělo veřejné mínění, proč nebyl nikdo rozhořčen, proč kvůli těmto nevinným lidem nebyly zahájeny žádné humanitární nebo jiné výzvy? A proč jen a pouze tehdy, když syrská vláda intervenuje, a tím vzbuzuje vděčnost syrských občanů, kteří se cítí být chráněni před takovou hrůzou (o které jsme psaly a o níž nám vyprávěli), jsme rozhněvaní krutostí války?

Samozřejmě, když syrská armáda bombarduje, také jsou tam ženy, děti, civilisté, zranění nebo mrtví. A my se za ně modlíme. A nejen za civilisty: modlíme se též za džihádisty, protože každý člověk, který se rozhodne pro zlo, je ztracený syn, je to tajemství skryté v Božím srdci. A je to Bůh, kterému se musí přenechat soud. Bůh, který nechce smrt hříšníka, ale aby se obrátil a byl živ.

Ale to neznamena, že se věci nemusejí nazývat pravým jménem. A nemůžete zaměňovat ty, kteří útočí, s těmi, kteří se brání.

V Damašku, právě z oblasti Ghúta, začaly útoky na civilisty žijící v části města

kontrolované vládou, a nikoli naopak. Je to ta samá Ghúta, kde – je to třeba připomínat? – civilisté, kteří nepodporovali džihádisty, byli umístěni do železných klecí: muži, ženy, vystavené venku a používané jako živé štíty. Ghúta, městský okrsek, kde dnes civilisté, kteří chtějí utéct a najít útočiště v části města pod vládní kontrolou a využívají dohodnuté příměří, se stávají terčem pro rebelské odstřelovače...

Slepotu Západu

Proč tato slepota Západu? Jak je možné, že ti, kdo informují, dokonce i v církevním prostředí, jsou tak jednostranní?

Válka je ošklivá, ach ano, ano, ona je ošklivá! Nechoďte to ale říkat Syřanům, kterým již sedm let onu ošklivost přiná-

Říkat dnes Sýrii, syrské vládě, aby se nebránila, je proti veškeré spravedlnosti.

ší až do jejich domovů... Ale nelze být šokován brutalitou války a mlčet o tom, kdo válku chtěl a stále chce, o vládách, které v posledních letech nalily do Sýrie stále více svých účinných zbraní, poskytují své poradenství... nemluvě o žoldácích, které nechali úmyslně projít do Sýrie ze sousedních zemí (je třeba připomenout Západu, že mnozí z nich se později stali bojovníky ISIS, Západu, který ví, co tato značka znamená). Mlčet o vládách, které z této války získaly a získávají. Jen se podívejte, co se stalo s nejdůležitějšími syrskými ropnými vrty. Ale je to jen detail, v sázce je mnohem víc.

Spravedlivá obrana

Válka je špatná. Ale dosud jsme nedospěli k cíli, kde budou vlk a jehně společně

přebývat, a věřím je třeba připomenout, že Církev neodsuzuje legitimní obranu. A i když určitě netouží po zbraních a válce, víra neodsuzuje ty, kteří brání svou zemi, svou rodinu, vlastní život. Je možné si zvolit nenásilí, i když naň zemřete. Ale je to osobní volba, která může dát v sázku jen život těch, kteří si ji zvolí, nemůžeme to požadovat po celém národu, po všech občanech.

Žádný člověk, který má minimum opravdové lidskosti, si nemůže přát válku. Ale říkat dnes Sýrii, syrské vládě, aby se nebránila, je proti veškeré spravedlnosti: příliš často je to jen způsob, jak usnadnit práci těm, kteří chtějí zpusťovat zemi masakrem svých lidí, jak se to stalo v těchto dlouhých letech, ve kterých se příměří využívalo především k opětovnému vyzbrojení rebelů a humanitární koridory posloužily k tomu, aby se staly cestou pro nové zbraně a nové žoldnéře... A jak zapomenout na zvěrstva, která se v posledních letech stala v oblastech ovládaných džihádisty? Násilí, hromadné popravky, znásilnění... Příběhy zanechané těmi, kterým se nakonec podařilo uniknout?

Nespravedlivé obvinění

V těchto týdnech jsme mohly číst skutečně neuvěřitelný článek, mnoho slov, která předkládají jediné tvrzení, že všechny východní církve jsou pouhými služkami moci... kvůli pohodlí... Jakási krásná věta ve smyslu, že biskupové a křesťané jsou uctívají vůči syrskému despotovi... Což je způsob, jak znevěrohodnit jakékoli prohlášení syrské církve odhalující druhou stranu válečné mince, o které se nemluví.

Místo jakékoli zbytečné obhajoby a polemiky uděláme jednoduchou úvahu, počínaje důležitou skutečností. A tou je,

že Kristus – který dobře zná srdce člověka, to znamená, že ví, že dobro a zlo přebývají pospolu v každém z nás –, chce, aby ti, kteří jsou jeho, byli kvasem v těstě, to je, aby působili pomalu zevnitř, aby situace rostla a směřovala směrem k pravdě a dobru. Kvas, který podporuje tam, kde je zapotřebí podpory, a mění tam, kde je třeba změny. S odvahou, ne neupřímně, ale opravdově. Ježíš nepodporoval syny hromu, kteří volali po trestu ohněm.

Samozřejmě, že v syrské politice je korupce (stejně jako ve všech zemích světa) a v Církvi je hřích (stejně jako ve všech církvích, jak si i papež již tolikrát stěžoval).

Budeme-li apelovat na zdravý rozum všech, i nevěřících: jaká je skutečná alternativa, kterou Západ žádá pro Sýrii? Islámský stát, šaría? A to ve jménu svobody a demokracie syrského lidu? Nechtějte nás rozesmát, ba ani rozplakat...

Pokud si však myslíte, že v žádném případě není nikdy legitimní kompromis, pak pro důslednost připomínáme, jen pro malý příklad, že nemůžete vyrábět benzín „bez kompromisů se silnými“, protože většina společností kupovala levnější ropu od ISIS přes Turecko: takže když jedete několik kilometrů, je to i díky smrti někoho, komu byla tato ropa ukradena, a spotřebováváte naftu, která měla vytápět domov nějakého dítěte v Sýrii...

Pokud opravdu chcete přinést demokracii do světa, ujistěte se, že máte svobodu od despotů na Západě a starejte se o vaši zásadovost dříve, než se začnete starat o zásadovost těch druhých.

Osvobod' nás, Pane, od špatného tisku

V neposlední řadě nemůžeme nezmínit alespoň jakousi podezřelou skutečnost, že pokud křesťan nebo muslim vypoví o zvěstvech džihadistických skupin, přejde se to mlčením jako marginální informace a najde jen vzácnou mediální ozvěnu. Zatímco ti, kteří kritizují syrskou vládu, získávají přední strany velkých sdělovacích prostředků. Kdo si vzpomene na rozhovor nebo výzvu syrského biskupa v některých významných novinách Západu? Člověk může samozřejmě nesouhlasit, ale opravdová informace předkládá různé pohledy.

Foto: Sestry trapistky, Sýrie

Navíc ti, kteří hovoří o zájmovém slibu syrské církve vůči prezidentovi Assadovi jako o obraně krátkozrakých zájmů křesťanů, dokazují, že Sýrii neznají, protože v této zemi žijí společně křesťané a muslimové. Jen tato válka může za zranění soužití v mnoha částech, ale v oblastech zajištěných armádou (na roz-

Dobro je dobro pro každého: o tom svědčí mnohá díla charity, pomoci a rozvoje, která společně vedou křesťané a muslimové.

díl od těch, které řídí „jiní“) stále žijeme společně. S hlubokými ranami k vyléčení a dnes, bohužel, i s velkou obtížností odpouštět, ale pořád spolu. A dobro je dobro pro každého: o tom svědčí mnohá díla charity, pomoci a rozvoje, která společně vedou křesťané a muslimové.

Jistě, toto ví ten, kdo zde žije, i když uprostřed tolika rozporů, ne ti, kteří píšou zpoza psacích stolů za použití mnoha stereotypů o nepřátelství mezi křesťany a muslimy.

„Osvobod' nás, Pane, od války... a osvobod' nás od špatného tisku...“

S veškerou úctou k novinářům, kteří se opravdu snaží pochopit situaci a prav-

divě nás informovat. Ale určitě to nebudou oni, kteří na nás budou mít zlost pro to, co píšeme...

Sestry trapistky, Sýrie

Sestry trapistky v Sýrii

Sestry trapistky přišly do Sýrie v roce 2005. Tato komunita několika sester pochází z italského kláštera ve Valsereně. Časem získávají pozemek severně od libanonských hranic v tzv. Údolí křesťanů v malé vesnici Azeir na půl cesty mezi městy Tartús a Homs, kde vybudovaly malý klášter.

I když jsou všechny Italky a měly možnost po vypuknutí války Sýrii opustit a vrátit se do Itálie, přesto zůstávají, aby byly blízko těm, kteří by mohli potřebovat jejich pomoc.

Tato jejich reakce na situaci v Sýrii není zdaleka první, ale vzhledem k současné mediální masáži o masakrech a násilí, kterého se dopouští syrská armáda se svými spojenci (především Ruskem) v syrské Ghútě a kterou můžeme (tu masáž) pocítit i z našich médií, myslím, že i český čtenář si zaslouží slyšet hlas těch, které v Sýrii žijí, a tudíž, ač cizinky, znají tamní situaci lépe než kdekterý pisálek, který si opotřebovává svůj brk tak, aby zapadl do hlavního proudu.

*Přeložil P. Evermod J. Sládek OPraem.
(Mezititulky redakce)*

FIKTIVNÍ FILOSOFICKÉ ROZHOVORY O NEFIKTIVNÍCH PROBLÉMECH

Dialog politika s filosofem X.

Filosof a Politik diskutující o totalitních ideologiích se blíží do finále. Dospějí nakonec ke shodě ohledně totalitní povahy EU?

F: Je tedy pro Vás moje definice totality přijatelná?

P: Dejme tomu. Na její zpochybnění je vždycky čas. Teď jsem ale zvědav, jak ji chcete napasovat na politiku EU.

F: Pozorujete v bruselské politice vliv nějaké ideologie?

P: Jistě. Je nesena ideály liberální demokracie.

F: Chápu. To je ovšem oficiální, učebnicová verze. Nic lepšího Vás nenapadá?

P: Nesnažíte se v ní vidět totalitní ideologii, vidíte? Nebo jste se už taky stal obětí proruské propagandy?

F: Takže multikulturalismus, genderismus, exaltovaný smysl pro dynamiku lidských práv, politická korektnost, to jsou asi jen plody vyspělé humanity, k nimž její vývoj v demoliberalních režimech logicky dospěl.

P: A co jiného? Vzpomínám, jak jste zmíněné trendy demonizoval. Jako by nám s nimi v Bruselu přistáli nějakí zlovolní ideologičtí Marťani. Zapomínáte, že politika EU jen odráží politická paradigma členských států.

F: Pokud máme v diskusi pokračovat, musíme si nejprve něco ujasnit. V Bruselu nepřistáli Marťani. Zato se tam už nějaký ten pátek roztahují neomarxisté. Já vím, za čtvrt století o nich a o jejich kulturní revoluci nepadlo ve svobodných zprávách ČT ani slovo. Předpokládám, že i v kuloárech příkladně demokratických stran je to tabu téma. Máte ale dvě možnosti. Buď budete dál dělat hloupého a mluvit v souvislosti s neomarxismem o konspirační teorii, a pak s Vámi okamžitě končím. Anebo z té mainstreamové politicko-mediální bubliny rychle vylezete a dohledáte si, že texty, programy a plíživé tažení neomarxistů demokratickými institucemi Západu jsou neméně tvrdými fakty jako VŘSR či nástup Hitlera

k moci. Pak se můžeme dál rozumně bavit. Je to otázka charakteru – poctivosti, pokory a odvahy. Takže si vyberte.

Znám pár profiků z oboru politického myšlení, kteří také celá léta žili v blažené iluzi o hodnotách současného Západu. Při prvních konfrontacích s fenoménem neomarxismu ho taky odbývali jako konspirační fantasmagorii. Naštěstí neztratili otevřenost k realitě a rychle se zorientovali; vyhnuli se tak stavu za-

Foto: Flickr, purpleslog (CC BY 2.0)

Ideologie kulturních marxistů ovládla západní elity a stala se nástrojem bezproblémového šíření a „uzákoňování“ ideologických perverzít v celé EU.

viněné nevědomosti. Samozřejmě se nad svou někdejší naivitou zastyděli, ale vzkažují Vám, že se to dá přežít.

Sekl jste se tedy jen o jedno písmenko, ale zato fatálně. Nebyl to Mars, ale Marx, kdo nám nadělil tu virulentní ideologii o utlačovaných, která dnes z Bruselu diktuje, kde vidět pravdu a kde omyl, jak rozlišovat dobro a zlo, jak smýšlet o rodině, o vlasti či civilizaci bílého muže, koho milovat a koho spravedlivě nenávidět. Marx byl ovšem ještě ze

staré školy. Neznal psychologii ovládní davu, ani vytříbené techniky manipulace; šel na to „po tábořsku“. Intelektuální dědicové jeho revolučního odkazu jsou daleko přefíkanější.

Takže pojem „neomarxismus“ je pro skutečné pochopení dnešní politické reality zcela nepostradatelný. Vzhledem k tomu, že zmíněné skvosty humanity (multi kultí, politická korektnost, gender...) jsou jen variantami jedné (neomarxistické) ideologie, je vyvíňování Bruselu odkazem na členské státy nepřesvědčivé. Ideologie kulturních marxistů sice ovládla elity západních států ještě předtím, než se stal Brusel mocenským centrem EU. Podstatné však je, že v něm ty elity našly skvělý nástroj bezproblémového šíření a „uzákoňování“ ideologických perverzít v celé EU.

P: Tak si říkám, jestli se mám s Vámi ještě bavit. Proč se mám nechat takhle povýšenecky mentorovat a moralizovat?

F: Nechtěl jste mi snad dokázat, že se o povaze EU hluboce mylím?

P: To ano. Ale jste tak nesnesitelně přesvědčený o své pravdě. A pak ten tón...

F: Chcete říct, že jsem Vás ukřičel a nedal Vám ve sporných bodech prostor k vyvrácení těch „mých pravd“? Pokud tomu tak ale není, a Vy to vzdáte, Vaše obhajoba EU selhala. Pak by bylo poctivější, kdybyste přestal s tím nesmyslem o tom, že naše členství v EU nemá alternativu; vzhledem k totalitě je každá alternativa lepší. V opačném případě zůstanete eurohujerem už jen silou vůle – jako dogmatik a fanatik. To chcete?

P: Jistěže ne.

F: Ano, jsem protivný. Ale podívejte se na to i z té lepší stránky.

P: Nevšiml jsem si, že by v té naší diskusi vůbec byla nějaká lepší stránka; aspoň ne pro mě.

F: Nechci se mýlit, ale možná je to Vaše první příležitost pustit v politice ke slovu čisté myšlení. Myšlení nezátížené spontánními sympatiemi, převládajícími předsudky, kariérními ambicemi, politickými vášněmi a zájmy, stranickým pragmatismem, pokyny nadřazených a očekáváními mocných. Pokud jste přišel do politiky z nějakého neutrálního povolání, máte určitý náskok před absolventy humanitních oborů. Ti jsou dnes handicapováni ideologicky zkorumpovanou odborností – jako za bolševika.

Pochybuju ale, že jste už měl svou základní politickou orientaci promyšlenou hlouběji, nezávisle na zmíněných determinantách. Takový ideál se v životě politiků uskutečňuje jen zřídka. Většinou je to tak, že politik se za pochodu učí technikálie, sbírá potřebné zkušenosti k prosazování stranických programů, ale ke kritické reflexi základních politických postojů se už nedostane. Proto se dnes tak snadno ocitá v situaci horoucího a posléze (dá-li Bůh) udiveného svazáka padesátých let. Ten také obdivoval Osvoboditele a vzhlížel k politbyru jako k vrcholu (nejen) politické moudrosti. Oproti dnešku měl aspoň výhodu v tom, že fyzické mrtvoly se identifikují lépe než ty duchovní.

P: Toho svazáka jste si mohl odpustit.

F: Nepřijde vám to srovnání výstižné?

P: Ne, je extrémní a dehonestující.

F: O neomarxismu nevíte či nechcete vědět nic, a přesto víte, že se dnešní prounijní politik nepodobá zapáleným svazákům? Mimochodem, extrémní je podle Vás totéž co nepravdivý? Disidenty také pojednávali jako extremisty, byť měli v kritice komunismu v podstatě pravdu.

P: Srovnáváte nesrovnatelné.

F: Opravdu?

P: Ještě jste svou tezi o bruselské totalitě nedokázal. Neměl byste tedy spřádat křiklavé analogie, jako by to byla hotová věc.

F: Ty analogie s komunismem a se svazáky byly míněny provokativně. Měly podtrhnout naléhavost problému a posílit Vaše slábnoucí odhodlání u něj vydržet. Jinak riskujete, že budete dál hrát směšnou roli naivního svazáka, kterého také obklopoval bezmála celoplošný, společenský konsenzus. V dalších dějstvích

Nenávist profesionálních revolucionářů je systémová a ve své nemilosrdnosti zprofesionalizovaná. Povýšením do systému se stává nenasytnou.

té ideologické tragikomedie by Vás čekal úděl urputného demagoga; taky nic oslnivého.

P: Nemám Vám být nakonec zavázán, že mě zachraňujete před ostudnou potupou, či dokonce soudem Dějin?

F: Prostě „děkuji“ by stačilo. Tak kde jsme to přestali?

P: Mám si dohnat povinné lekce o těch proradných neomarxistech.

F: Tak, tak. A dejte si hlavně záležet, abyste přitom nepřehlédl, že hlavním motivem jejich mesiánského poslání je šířavá nenávist k civilizaci tradičního Západu. Hitler nenáviděl Židy, komunisté kapitalisty, ale neomarxisté mají velko-

lepší záběr. Konečně v dějinách objevili hlavního Utláčovatele: heterosexuálního bílého muže. On je tím největším historickým Zlem, které musí být nemilosrdně zničeno.

Ze svatě nenávisti k civilizaci bílého muže se dá rámcově pochopit vše podstatné o úsilí profesionálních revolucionářů neomarxistického ražení: jeho radikalita, zaměření i vyzrálý morální cynismus. Teprve v tomto kontextu se ukazuje žraločí povaha těch zdánlivě nevinných modalit neomarxistické ideologie, jakými jsou lidská práva menšin, politicky korektní citlivost, pohádková vize multikulturního soužití a ideály genderového rovnostářství.

Nenávist profesionálních revolucionářů má nevysychající zdroj. Je jím skálopevné vědomí o neomylné rozpoznání Zlu. Úsilí o jeho vykořenění se tak stává něčím posvátným. Takový mesianismus udržuje své služebníky v extatických stavech permanentního rozhořčení, kombinovaného s vědomím dějinné vyvolenosti a neotřesitelné morální převahy. Nenávist je tu systémová a ve své nemilosrdnosti zprofesionalizovaná. Povýšením do systému se stává nenasytnou. Díky tomu například dnešní revolucionáři diagnostikují u rasistů, xenofobů, homofobů... stále nové, subtilnější druhy těžkých hříchů (mikroagresí), které zasluhují spravedlivé potrestání.

Prounijní politici, vítejte v realitě humanárního Západu.

Jiří Fuchs

Jiří Fuchs, filosof,
lektor Academia
Bohemica

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 25 Kč, což za rok činí 600 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí.

Letem světem

Jubilant P. Prof. Petr Pitha vydal v minulých dnech velmi pěkný text v *MF Dnes* v rubrice *Názory*, kde mj. napsal: „Člověku, který zestárl, se nechce těch několik posledních let prožít ve třetím tvaru totality. Zažil jsem dobu nacismu a poté teror komunismu. Tato diktatura se ohlašuje stále silněji. Postačí připomenout tři nedávné události. Parlamentní debaty nebyly nikdy zdvořilými rozhovory o řešení nějakého problému. Byly to ostré polemiky odbíhající od vlastního problému vedené nejen urážlivě, ale i vulgárně. Při parlamentním jednání je třeba ledacos vydržet. **Obecně je parlament skupinou lidí, kteří se dost vášnivě obviňují, a široké občanské okolí se tím spíše baví. Když se však začnou používat obraty, které se týkají vážných, navíc živých a právě aktualizovaných dějinných symbolů, může to vyvolat ostré protesty a občany dříve klidné to vede k demonstrování odporu a konfrontačním střetům. Tak vznikaly nepokoje, revoluce a občanské války.** Pohrávat si s takovými symboly pořádku, vědomě, záměrně nebo z čisté naivní neznalosti je hra s ohněm. Prvou událostí, která mne zneklidnila, bylo v parlamentu pronesené prohlášení bývalé paní poslankyně Semelové, že nechápe, proč se pořád přetřásá případ Dr. Milady Horákové, když přece byla odsouzena podle tehdy platných

zákonů. Za ještě horší však považuji to, že se okamžitě nepřihlásil o slovo jiný poslanec, který by se jí zeptal, zda se stejně dívá na oběti holokaustu, který rovněž probíhal podle tehdy platných zákonů.“

V tomtéž periodiku se objevila jedna zajímavá zpráva: „V posledních 15 letech mírně narostl počet lidí, kteří manželství

Koláž: mimi

považují za úplně zbytečnou instituci. **Ale pořád jich je podle Daniela Prokopa, ředitele výzkumu společnosti MEDIAN a výzkumníka Fakulty sociálních věd UK, jen 12 procent. „I většina mladých plánuje svatbu,“** říká. Hned se trochu zchladíme, když pokračujeme ve čtení: „Více než postoj k manželství se podle něj mění názor, zda spolu mohou dlouhodobě žít nesezdaní lidé, zda je člověk v manželství šťastnější a zda je tento formální svazek pro správnou výchovu dětí potřeb-

ba. „To poslední si dnes myslí asi čtvrtina populace, v roce 2003 to bylo ještě okolo poloviny,“ říká sociolog.

Reflex přinesl pro naše čtenáře jistě ne novou, ale utvrzující úvahu nad tím, kdo skutečně pomáhá pronásledovaným křesťanům. Asi by postačilo citovat nadpis článku Williama Bucherta: „**Migrační krize jinak: Maďari v Iráku postavili školu, opravili domy a pomáhají nemocni.** Vše pro místní křesťany.“ Ale pojďme dál: „... ta zásadní otázka: Pomůže to vyřešit migrační krizi, kterou je zasažena i Evropa? Zcela jistě to krizi jako takovou nevyřeší. Alespoň to ale vypadá smysluplně. Protože dlouhodobé řešení a zmírnění krize je hlavně v tom, že většina obyvatel bude moci žít tam, odkud pocházejí. K tomu potřebují na místě důstojné podmínky pro život. Škola, domy a nemocnice podobné zázemí tvoří. To Maďari pochopili dobře. Co my?“

Už doslova za pár dní se uskuteční další ročník **Národního pochodu pro život a rodinu, bude to 7. dubna 2018.** Pozvánky, plakáty apod. jistě potkáváte, ale přijměte také srdečné pozvání z naší redakce, abyste využili této opět historické události, které se letos účastní velká část českého a moravského episkopátu. Bude to velké! A bude to radost! A uvidíme se tam!

-zd-

25. 3.	Ne	Květná neděle Iz 50,4-7, Žl 22, Flp 2,6-11, Mk 14,1 - 15,47
26. 3.	Po	sv. Kastulus (Haštal), mučedník Iz 42,1-7, Žl 27, Jan 12,1-11
27. 3.	Út	sv. Rupert, biskup Iz 49,1-6, Žl 71, Jan 13,21-33,36-38
28. 3.	St	sv. Rogát a druhové, mučedníci Iz 50,4-9a, Žl 69, Mt 26,14-25
29. 3.	Čt	Zelený čtvrtek Ex 12,1-8,11-14, Žl 116, I Kor 11,23-26, Jan 13,1-15
30. 3.	Pá	Velký pátek Iz 52,13 - 53,12, Žl 31, Žid 4,14-16; 5,7-9, Jan 18,1 - 19,42
31. 3.	So	Bílá sobota

1. 4.	Ne	Slavnost Zmrtvýchvstání Páně Sk 10,34a.37-43, Žl 118, Kol 3,1-4, Jan 20,1-9
2. 4.	Po	sv. František z Pauly, poustevník Sk 2,14.22b-33, Žl 16, Mt 28,8-15
3. 4.	Út	sv. Nikita, hegumen a vyznavač Sk 2,36-41, Žl 33, Jan 20,11-18
4. 4.	St	sv. Izidor, biskup a mučedník Sk 3,1-10, Žl 105, Lk 24,13-35
5. 4.	Čt	sv. Vincenc Ferrerský, kněz Sk 3,11-26, Žl 8, Lk 24,35-48
6. 4.	Pá	sv. Notger, mnich OSB Sk 4,1-12, Žl 118, Jan 21,1-14
7. 4.	So	sv. Jan Křtitel de la Salle, kněz Sk 4,13-21, Žl 118, Mk 16,9-15